

Arrest

nr. 51 166 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Maroof AHMADZAI, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 14 maart 2008. Daar verzoeker geen gevolg gaf aan de oproeping door de Dienst Vreemdelingenzaken om zich aan te bieden op 26 mei 2008, werd hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.2. Op 22 oktober 2009 is verzoeker opnieuw het Rijk binnengekomen en heeft hij zich een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 juni 2010.

1.3. Op 28 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Hesarak (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine en liep school in het districtscentrum van Hesarak. Toen u Afghanistan moest verlaten, zat u in de elfde graad. Uw vader was chef van de inlichtingendiensten (Khad) in Hesarak. De Taliban vroegen aan uw vader of hij voor hen zou beginnen werken, hetgeen uw vader weigerde. Ook uw oudere broer en uzelf werden door de Taliban gevraagd. Ook jullie gingen niet in op deze eis van de Taliban. Op een dag zijn uw broer en uw vader verdwenen. Sindsdien is er geen nieuws meer van hen. Met uw moeder en broers en zussen bent u naar Jalalabad gegaan. U verbleef daar nog een tijd maar uw neef gaf u de raad Afghanistan te verlaten. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Italië reisde u naar Frankrijk. U was in Calais en waagde de overtocht naar Engeland. In Newcastle werd u echter opgepakt en naar België gebracht.

Op 14/03/2008 vroeg u hier een eerste keer asiel aan. U zat in een opvangcentrum en de bewoners daar waarschuwden u dat men u naar Afghanistan zou repatriëren. Om die reden heeft u het verdere verloop van de procedure niet afgewacht en bent u een tweede keer naar Engeland gegaan. Uw vingerafdrukken werden daar op 17/09/2009 genomen en u werd naar België teruggestuurd.

Op 22/10/2009 heeft u hier een tweede asielaanvraag ingediend. U zegt niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u hetzelfde lot als uw vader en broer dreigt te ondergaan. U blijkt tijdens het gehoor niet in het bezit van enig document dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisweg na te gaan. Enkele dagen na het gehoor stuurde u per fax een aantal documenten door.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u tot enige tijd terug in Hesarak of elders in Afghanistan verbleven heeft.

Vooreerst lijkt uw geografische kennis van de regio waarvan u beweert afkomstig te zijn bijzonder beperkt. Zo zegt u dat u van het district Hesarak afkomstig bent maar u kan niet echt verduidelijken aan welke andere districten Hesarak grenst. Gevraagd naar andere districten die aan Hesarak grenzen, noemt u slechts Azra en Khogyani. U verklaart dat er geen andere districten rond Hesarak liggen.

Echter, niet het district Khogyani grenst aan Hesarak, doch wel Sherzad. Uit de informatie blijkt verder dat ook Surobi (Kabul), Khaki Jabbar (Kabul) en Qarghayi (Laghman) een gemeenschappelijke grens met Hesarak hebben. U daarentegen meent dat Surobi "zeer ver is" (CGVS, p.5). Dat uw kennis over deze geografische kennis dermate beperkt en foutief is, is hoogst merkwaardig en doet twijfels rijzen omtrent uw herkomst uit dit district.

Verder slaagt u er niet in uw dorp te situeren. In eerste instantie kan u zich slechts vier dorpen herinneren die in de omgeving van Lajigar zouden liggen (CGVS, p.4). U probeert zich een vijfde naam te herinneren maar zover komt het niet (CGVS, p.4.5). U argumenteert dat u de dorpen heeft genoemd die nabij het districtscentrum liggen en dat andere dorpen verderop gelegen zijn (CGVS, p.5). Dit is geen afdoende redenering daar uit de informatie blijkt dat er veel meer dorpen nabij het districtscentrum Hesarak gelegen zijn. Voorts bent u van mening dat Lajigar ten zuiden en op twintig minuten rijafstand van het districtscentrum ligt (CGVS, p.4). Het is evenwel bevreemdend dat u niet kan verduidelijken hoe u van het centrum, waar u elf jaar school zou hebben gelopen en waar uw broer een winkel zou hebben, naar Lajigar reist en welke andere dorpen of nederzettingen u dan voorbijrijdt. Wanneer het Commissariaat-generaal u deze vraag stelt, denkt u eerst lange tijd na en zegt u vervolgens dat u daar geen enkele informatie over heeft (CGVS, p.7). Dit bevestigt dat uw povere geografische kennis een (slecht) ingestudeerd karakter heeft.

Overigens is het opmerkelijk dat u op 18/06/2010 voor het eerst verklaarde dat u in Hesarak zou zijn geboren. Voorheen heeft u altijd beweerd dat u in Jalalabad ter wereld kwam. Hiermee geconfronteerd stelt u dat zowel Hesarak en Jalalabad tot dezelfde provincie behoren en dat u jong en onwetend was toen u voorheen verklaarde in Jalalabad geboren te zijn (CGVS, p.4). Dit is een merkwaardige argumentatie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u de Afghaanse jaartelling niet lijkt te kennen. Doorheen het gehoor heeft u zorgvuldig vermeden één jaartal volgens die jaartelling te

noemen. Zo beweert u niet meer te weten in welk jaar u geboren bent (CGVS, p.6). Evenmin kent u het Afghaanse jaartal waarin u het land verliet (CGVS, p.5). U zegt dat u bij het begin van de lente uit Afghanistan bent vertrokken. Echter, u situeert die lente in de maanden mizan, aqrab en qaus (CGVS, p.5). Dit komt overeen met de periode eind september tot eind december, wanneer het ook in Afghanistan stevig winterd. Gevraagd naar de namen van de zomermaanden, noemt u onder meer saur en jauza (CGVS, p.6), wat overeenstemt met de lentemaanden april en mei. Voorts is het opvallend dat u van mening bent dat de eerste maand van de Gregoriaanse kalender (januari) samenvalt met de eerste maand van de Afghaanse kalender (hamal) (CGVS, p.7). Dit is onjuist: 1 hamal valt op 21 maart. Wanneer het Commissariaat-generaal u verder vraagt wanneer Afghanistan Nieuwjaar viert, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p.6). U zegt dat u te jong bent om dit soort zaken te weten (CGVS, p.6), wat niet ernstig is. Dat u niet vertrouwd bent met de Afghaanse kalender is een zeer opmerkelijke vaststelling, te meer u tot de elfde graad naar school zou zijn gegaan.

Verder lijkt uw kennis van de politieke situatie in uw beweerde regio en land van herkomst quasi nihil. Zo kent u geen enkele van de nochtans zeer talrijke politieke partijen in Afghanistan (CGVS, p.10). U noemt enkel "Hezb", wat zoveel betekent als "partij" (CGVS, p.10). Van Younus Khalis, de vroegere leider van de in uw regio zeer bekende partij Hezb-i Islami (Khalis), zegt u dat het de eerste keer is dat u diens naam hoort (CGVS, p.10). Over Hekmatyar, de nochtans zeer bekende leider van de partij Hezb-i Islami, denkt u te weten dat hij een Talib is (CGVS, p.10). Over Sayyaf, een van de belangrijkste krijgsheren, weet u enkel dat hij "in Afghanistan woont" (CGVS, p.10). Mujadeddi, in 1992 eventjes president van Afghanistan, kent u ook niet (CGVS, p.10). Over Ahmad Shah Massoud zegt u ook niet veel te weten, behalve dan dat hij zijn provincie tegen de Russen en de Taliban heeft verdedigd (CGVS, p.10). Echter, deze man heeft zeer veel betekend voor Afghanistan, getuige de jaarlijkse herdenkingsdag ter ere van hem. Voorts stelt u dat u met belangstelling het vak geschiedenis volgde maar u weet niet wie de laatste koning van Afghanistan was (CGVS, p.6). Evenmin kan u zeggen wanneer de Russische bezetter Afghanistan verlaten heeft (CGVS, p.6). U stelt dat u toen nog niet geboren was (CGVS, p.6). Dergelijke onwetendheid over de geschiedenis van uw land en over figuren die de geschiedenis van Afghanistan hebben bepaald, is opmerkelijk, zeker gezien uw beweerde scholing in Afghanistan.

Ook uit andere verklaringen is gebleken dat u niet uit Lajigar, Hesarak afkomstig bent. Zo zegt u dat er geen school is in het dorp (CGVS, p.7). Nochtans blijkt uit de info het tegendeel. Verder stelt u dat uw dorp langs de weg naar Khogyani ligt en dat deze recent werd aangelegd. Echter, u heeft geen idee wie dat project tot een goed einde zou hebben gebracht (CGVS, p.5). Over de veiligheidssituatie in de streek bent u eveneens onduidelijk. Enerzijds beweert u eerst dat het er zeer onveilig was (CGVS, p.10), anderzijds kan u geen enkel incident aanhalen dat zich in de regio zou hebben voorgedaan (CGVS, p.11).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat aan uw beweerde herkomst uit Hesarak geen geloof kan worden gehecht. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de

mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

Een week na het gehoor voor het Commissariaat-generaal faxte u enkele documenten. Het is opmerkelijk dat u, die al in maart 2008 asiel vroeg in België, er pas na meer dan twee jaar in slaagt enkele identiteitsstukken over te maken. U zegt hierover dat men u nooit enig bewijs voor uw identiteit heeft gevraagd en dat u niet wist dat documenten van belang zijn in een asielprocedure (CGVS, p.4). Uw argumentatie kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd.

De taskara's van uw vader en uzelf herstellen uw geloofwaardigheid niet. Deze documenten kunnen uw relaas en identiteit slechts staven bij overtuigende verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Tijdens het gehoor gaf u overigens nog aan dat de taskara van uw vader een oud exemplaar (een boekje) betreft (CGVS, p.4), wat nu eigenaardig genoeg niet zo blijkt te zijn. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier). Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Nangarhar heeft ook de kopie van de badge, die moet aantonen dat de houder ervan voor de veiligheidsdiensten werkte, geen waarde. Ook de foto's vormen geen enkel bewijs voor de hoedanigheid of identiteit van de man die erop te zien is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RVS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name *"De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid"*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève samengelezen met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, betwist verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent zijn beperkte geografische kennis van zijn beweerd regio van herkomst, het totale gebrek aan kennis van de Afghaanse kalender, zijn quasi onbestaande kennis van de politieke situatie in zijn beweerd regio en land van herkomst en zijn onwetendheid over de geschiedenis van zijn land en over figuren die de geschiedenis van Afghanistan hebben bepaald. Verzoeker verduidelijkt vooreerst dat hij is opgegroeid in een klein dorp in het district Hesarak in de provincie Nangarhar, de situatie in Afghanistan sedert zijn geboorte erg onstabiel is en de regio regelmatig wordt opgeschrikt door oorlogsgeweld en bomaanslagen. Hij stelt wel naar school te zijn geweest doch wijst erop dat het Afghaanse onderwijs veel gebreken kent. Gedurende de periode dat hij opgroeide controleerde de Taliban het onderwijsstelsel, waarbij de nadruk werd gelegd op een Islamitische opvoeding waarbij Islamitische waarden en rituelen werden bijgebracht. Hij heeft dan ook nooit een volkomen opleiding gekregen, wat een verklaring biedt voor het feit dat zijn kennis van vele zaken nog steeds lacunes bevat. Verzoeker bekritiseert de manier van ondervragen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de manier waarop zijn antwoorden worden geïnterpreteerd. Hij verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel rekening te hebben gehouden met de voor hem negatieve elementen en niet de moeite te hebben gedaan om de positieve elementen te controleren en als juist te beschouwen. Verzoeker stelt zich verder vragen bij de kennis die van hem wordt vereist en hij citeert in dit verband uit het artikel *"Country of origin information"* en *geloofwaardigheid* van G.

Westerveen. Hij laakt dat in de bestreden beslissing niets wordt gezegd over de informatie die hij wél wist te geven en het getuigt volgens verzoeker dan ook manifest van slechte wil dat deze informatie niet als belangrijk wordt beschouwd. Hij wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering is terug te vinden waarbij een afweging wordt gemaakt tussen het kunnen beantwoorden van (specifieke) vragen (over Nangarhar) – informatie die hij wél kon geven – en algemene vragen over Afghanistan. Als het om ingestudeerde kennis ging, had hij makkelijker algemene feiten met betrekking tot Afghanistan kunnen instuderen dan gegevens die specifiek zijn voor zijn regio, aldus nog verzoeker. Hij is van oordeel dat uit zijn verklaring duidelijk blijkt dat hij wel degelijk recent uit Hesarak afkomstig is, anders zou hij geen informatie hebben kunnen geven over de commandanten en de gouverneur. Hij verwijst verder naar de nota *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van UNHCR en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet naar behoren heeft gekweten van de plicht die op hem rust daar hij volgens verzoeker geen grondige inspanningen heeft gedaan om informatie te bekomen aangaande verzoekers situatie. Voorts kan men uit het interview afleiden dat er op een zeer slordige manier geïnterviewd werd en dat er van de hak op de tak werd gesprongen. Hij herhaalt dat men zich enkel heeft geconcentreerd op hetgeen hij niet (goed) wist en niet op wat hij wél wist. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, wijst verzoeker er nog op dat de vaststelling van bepaalde bedrieglijkheden of omissies er niet toe mag leiden dat de kernvraag niet meer gesteld wordt, met name die van de gegronde vrees. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat het relaas dat hij naar voren brengt onder de Conventie van Genève valt. Hij herneemt zijn vluchtmotieven, met name dat zijn vader in Rusland heeft gestudeerd en nadien voor de Afghaanse ‘intelligence’ dienst heeft gewerkt. De Taliban was het hier (uiteraard) niet mee eens en eiste dat alle mannelijke familieleden voor hen kwamen werken. Na verschillende weigeringen heeft de Taliban verzoekers vader en broer meegenomen. Hij verwijst in dit verband naar het UNHCR rapport van juli 2009 waaruit blijkt dat dergelijke praktijken inderdaad gangbaar zijn in Afghanistan. Hij wijst erop dat ingevolge de EU – Richtlijn 2004/83 ook de verwerende partij een deel van de bewijslast draagt en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen had kunnen verifiëren maar dit volledig heeft nagelaten, hetgeen gezien de ernst van de verklaringen duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht is.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij merkt vooreerst op dat hij nooit werd geconfronteerd met het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelde aan zijn recent verblijf zodat hij zich nooit heeft kunnen verdedigen tegen dergelijke vermoedens. Verzoeker wijst er verder op dat UNHCR in haar “eligibility guidelines” van juli 2009 stelt dat Afghanen enkel kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst waar ze kunnen worden opgevangen door hun familie. Zulks houdt twee voorwaarden in. Ten eerste meent UNHCR dat er geen intern vluchtalternatief is en ten tweede stelt UNHCR dat het voor een Afghaan die terugkeert naar zijn land essentieel is om te kunnen worden opgevangen door zijn familie. Verzoeker herhaalt dat hij afkomstig is uit Hesarak in de provincie Nangarhar en dat hij bijgevolg niet in een andere zogenaamd veiligere regio van Afghanistan terecht kan, ook niet als hij daar voordien enige tijd zou verbleven hebben, want dit gaat rechtstreeks in tegen de richtlijnen van UNHCR. Verzoeker is dan ook van oordeel dat het duidelijk is dat hij een ernstig risico loopt op onmenselijke en vernederende omstandigheden en dat hij terecht zou komen in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelt aan het feit dat verzoeker tot aan zijn vertrek in de provincie Nangarhar gewoond heeft en hij concludeert hieruit dat de commissaris-generaal meent dat hij zou kunnen terugkeren naar een derde land dat “veilig” zou zijn. Het is verzoeker echter niet duidelijk op welk land wordt gedoeld: Iran, Pakistan, Rusland, Tadjikistan, Dubai, India of ‘elders in Afghanistan’. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder hiervoor enig materieel bewijs voor te leggen noch zonder hier enig onderzoek naar gesteld te hebben, in de bestreden beslissing stelt dat *“grote groepen Afghanen (...) in de buurlanden Iran en Pakistan (leven), anderen (...) zich (hebben) gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en (er) een reëel alternatief (hebben) ontwikkeld”*. Verzoeker wijst erop dat elke beslissing nochtans een individuele beslissing moet zijn en er een individueel onderzoek dient gebeuren. In casu poneert men echter een algemene stelling zonder deze ook maar enigszins te staven in het individuele geval. Verzoeker vervolgt dat het onderzoek naar het risico op ernstige schade zich dient toe te spitsen op Afghanistan daar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geen mogelijkheid laat om de situatie van verzoeker in een derde land te onderzoeken zodat de bestreden beslissing ten onrechte het verblijf van verzoeker in derde landen inroept. Meer nog, het principe van *“veilig derde land”* heeft geen rechtsgrond in de Belgische wetgeving aangezien de Belgische wetgever de mogelijkheid om asielaanvragen af te wijzen wegens de aanwezigheid van een veilig derde land in de zin van de procedurerichtlijn

2005/85/EG niet in de vreemdelingenwet heeft opgenomen. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de mogelijkheid om toevlucht te zoeken in een ander land naar Belgisch recht geen factor kan en mag zijn in de beoordeling of een asielzoeker een vluchteling is. Het principe van “*veilig derde land*” wordt immers noch in het vluchtelingenverdrag, noch in de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG vermeld als criterium dat van invloed is om de hoedanigheid van vluchteling te bepalen en is evenmin opgenomen in de vreemdelingenwet. Het principe van “*veilig derde land*” is volgens verzoeker veeleer bedoeld om de verantwoordelijkheid voor het onderzoek van een asielaanvraag door te verwijzen naar dat derde land, waar asiel zou kunnen worden gezocht maar kan geen enkele impact hebben op de vraag of een asielzoeker al dan niet vluchteling is. Verzoeker benadrukt dat deze laatste vraag enkel kan worden beantwoordt aan de hand van de criteria van de vluchtelingendefinitie, zoals die uit de samenlezing van de vreemdelingenwet, het vluchtelingenverdrag en de kwalificatierichtlijn voortvloeien. De ondertoon van de bestreden beslissing, die laat uitschijnen dat verzoeker in een ander land bescherming kan vinden, kan dus geen motief zijn voor een weigering voor erkenning. In dit verband argumenteert verzoeker verder dat, indien het concept van “*veilig derde land*” overeenkomstig artikel 27 van de procedurerichtlijn toch van toepassing zou zijn, het CGVS dient te onderzoeken of verzoeker in het betrokken derde land effectief bescherming kan genieten. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing geen enkele poging onderneemt om te onderzoeken of verzoeker bedreigd zou kunnen worden in het derde land, of er een risico bestaat op een schending van het non-refoulementbeginsel, of er een risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM en of alle beginselen van de Conventie van Genève worden toegepast. Evenmin toont de bestreden beslissing de band aan van verzoeker met de derde landen waarvan het redelijk zou worden geacht dat hij ernaar zou terugkeren. Bovendien wordt de procedure die de procedurerichtlijn voorstaat niet gevolgd daar verzoeker er niet van op de hoogte werd gebracht dat een bepaald land als veilig derde land voor hem zou worden beschouwd, er eveneens geen document werd gegeven dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 27, §3 van de procedurerichtlijn en in België bovendien geen lijst bestaat met derde veilige landen zoals vereist door voornoemd artikel.

Verzoeker zet zijn betoog verder door te stellen dat hij het concept van een soort “*extern vluchtalternatief*” met kracht uitsluit aangezien hiervoor a fortiori geen rechtsgrond is. Verzoeker meent dat zelfs indien men van oordeel is dat men wel degelijk kan overgaan tot een onderzoek van een derde land (met name: Iran, Pakistan, Tajikistan, Rusland, Dubai, India) als mogelijk vluchtalternatief, men hierbij minstens de voorwaarden dient te onderzoeken die UNHCR hanteert bij het onderzoek van een intern vluchtalternatief en hij verwijst naar de richtlijnen terzake, vervat in het document “*Guidelines on international Protection: Internal Flight or Relocation Alternative*” die betrekking hebben op een analyse van de relevantie, de redelijkheid evenals een beoordeling in de tijd van een dergelijk alternatief. Verzoeker wijst erop dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er enig onderzoek werd gevoerd naar de haalbaarheid van het vluchtalternatief in Iran, Pakistan, Tajikistan, Dubai, India of eventueel nog een ander derde land.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij tot enige tijd terug in Hesarak of elders in Afghanistan verbleven heeft zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven aangezien zijn asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode en het feit dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zijn geografische kennis van de regio waarvan hij beweert afkomstig te zijn bijzonder beperkt lijkt en op bepaalde punten zelfs foutief is, (ii) het opmerkelijk is dat hij op 18 juni 2010 voor het eerst verklaarde dat hij in Hesarak zou zijn geboren terwijl hij voorheen altijd heeft beweerd dat hij in Jalalabad ter wereld kwam, (iii) hij niet vertrouwd blijkt te zijn met de Afghaanse kalender terwijl hij tot de elfde graad naar school zou zijn gegaan, (iv) zijn kennis van de politieke situatie in zijn beweerde regio en land van herkomst quasi nihil is en (v) hij verkeerdelijk beweert dat er geen school is in het dorp, hij niet kan verduidelijken door wie de weg naar Khogyani, die langs zijn dorp loopt, is aangelegd en hij tevens onduidelijk is over de veiligheidssituatie in de streek. Betreffende de door verzoeker bijgebrachte documenten wordt tot slot nog opgemerkt dat (i) het opmerkelijk is dat verzoeker, die al in maart 2008 asiel aanvraagde in België, er pas na twee jaar in slaagt enkele identiteitsstukken over te maken en (ii) de taskara's van zijn vader en hemzelf zijn relaas en identiteit slechts kunnen staven bij overtuigende verklaringen, wat niet het geval is gebleken en hij daarenboven tijdens het gehoor aangaf dat de taskara van zijn vader een oud exemplaar (een boekje) betreft, wat eigenaardig genoeg niet zo blijkt te zijn, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar, (iv) gezien het ongeloofwaardige karakter van zijn verblijf in Nangarhar ook de kopie van de badge, die moet aantonen

dat de houder ervan voor de veiligheidsdiensten werkte, geen waarde heeft en (v) ook de foto's geen bewijs vormen van de hoedanigheid of identiteit van de man die erop te zien is.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 april 2010 (CG nr. 0811652Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker erkent dat zijn kennis over Afghanistan in het algemeen en over zijn beweerde regio van herkomst in het bijzonder vele lacunes bevat doch hij dit wijt aan het feit dat het Afghaanse onderwijs vele gebreken kent en hij dan ook nooit een volkomen opleiding heeft gekregen. Dergelijke uitleg kan echter niet volstaan als verklaring van de vele in de bestreden beslissing aangehaalde en door het administratief dossier ondersteunde onwetendheden. Immers, zelfs van een persoon met een geringe opleiding en jeugdige leeftijd kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt te dezen dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te oordelen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing diende verzoeker echter op tal van kennisvragen het antwoord schuldig te blijven.

3.3.2. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij weinig toelichting kon geven over zijn beweerde provincie en dorp van herkomst, wijst verzoeker erop dat hij volgens de bestreden beslissing toch vier dorpen in de buurt opnoemt en hij verderop in het gehoor er nog vier andere opnoemt. Hij benadrukt verder dat hij kan uitleggen welke dorpen men passeert wanneer men van zijn dorp naar Khanjar rijdt en hij stelt dat deze kennis niet wordt betwist en dus als correct dient te worden beschouwd.

De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker een aantal dorpen opsomt die in de onmiddellijke omgeving van zijn dorp Lajigar zouden liggen, namelijk Durakhel, Jokaan, Syaw en Ghondai Qalay (administratief dossier, stuk 4, p. 4) en hij er verder nog een viertal opnoemt die verder dan het districtcentrum zouden liggen, zijnde Dubai, Ragha, Nawar en Ghlo Qalay (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Bij nazicht van de geografische kaart van het district Hisarak, die aan het administratief dossier werd gevoegd, dient de Raad echter vast te stellen dat de meeste door verzoeker opgesomde dorpen op deze kaart niet zijn terug te vinden. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoekers dorp Lajigar overeenstemt met het op voorgenoemde kaart vermelde dorp Lajgan, vindt de Raad slechts een paar dorpen terug die, gelet op het feit dat verzoekers verklaringen fonetisch zijn neergeschreven, zouden kunnen overeenstemmen met de door verzoeker vermelde dorpen, namelijk Duzalakhel (cfr. Durakhel), Dobi (cfr. Dubai), dat echter in de onmiddellijke omgeving van Lajgan ligt en niet voorbij het districtcentrum, en Sehaw (cfr. Syaw), dorp dat evenwel niet in de onmiddellijke omgeving van Lajgan ligt zoals verzoeker beweert maar voorbij Khanjar. De overige door verzoeker opgesomde dorpen kunnen niet worden teruggevonden zodat uit de kaart waarop de Raad vermag acht te slaan evenmin blijkt dat men inderdaad de dorpen Jokaan en Dubai passeert wanneer men van verzoekers dorp naar Khanjar wil rijden. Verzoeker brengt zelf ook geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat zijn beweringen correct zouden zijn. Gelet op deze vaststellingen en gelet op het feit dat verzoeker

er niet in slaagt ook maar één dorp op te noemen dat op de weg ligt van het districtscentrum, waar hij elf jaar school zou hebben gelopen en waar zij broer een winkel zou hebben, naar zijn dorp (administratief dossier, stuk 4, p. 7), dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te concluderen dat verzoekers geografische kennis van zijn beweerde onmiddellijke leefomgeving uitermate pover is waardoor ernstige twijfels rijzen omtrent zijn beweerde regio van herkomst. Het betoog in het verzoekschrift dat de dorpen die men passeert als men van het districtscentrum naar Lajigar rijdt niet op één lijn liggen, men dus wel dorpen passeert maar er niet doorheen rijdt zodat het niet verwonderlijk is dat men er de namen niet van kent, biedt geen afdoende verklaring voor verzoekers uitermate beperkte geografische kennis van zijn onmiddellijke omgeving en doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

3.3.3. Verzoeker meent dat er wat betreft zijn kennis van de omliggende districten en provincies blijkbaar een misverstand is geweest tussen de dossierbehandelaar en hemzelf. Hij stelt dat hij meer de nadruk legt op het feit of men rechtstreeks via een weg een bepaald district kan bereiken, of dat men eerst via een ander district moet rijden omdat er gewoonweg geen rechtstreekse weg bestaat. Hij verduidelijkt dat hij heeft uitgelegd dat, om naar Surobi te gaan, je eerst naar Kabul moest om dan naar Surobi te rijden.

Het is de Raad niet duidelijk op welke manier dergelijk verweer een verklaring kan bieden voor de vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoeker niet kan verduidelijken aan welke andere districten Hesarak grenst. Immers, gevraagd naar andere districten noemt verzoeker slechts Azra en Khogyani en beweert hij dat er geen andere districten rond Hesarak liggen (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat, in tegenstelling tot wat verzoeker verklaart, het district Khogyani niet aan Hesarak grenst doch wel Sherzad en dat ook Surobi (Kabul) – wat verzoeker thans erkent in zijn verzoekschrift – , Khaki Jabbar (Kabul) en Qarghayi (Laghman) aan Hesarak grenzen. De bewering dat Surobi slechts via Kabul kan worden bereikt slaat dan ook nergens op aangezien men het district Surobi moet doorkruisen, alsook de districten Khaki Jabbar en Bagrami om Kabul te bereiken. Dat verzoeker deze kennis ontbeert kan geenszins worden verklaard door een beweerd misverstand tussen de dossierbehandelaar en hemzelf. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat de vraagstelling duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar was.

3.3.4. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker niet vertrouwd blijkt te zijn met de Afghaanse kalender. Zo wordt correct aangehaald dat verzoeker doorheen het gehoor niet één jaartal volgens de Afghaanse jaartelling noemt, beweert hij niet meer te weten in welk jaar hij geboren is en kent hij evenmin het jaartal waarin hij het land verliet. Voorts beweert hij dat hij bij het begin van de lente uit Afghanistan is vertrokken. Hij situeert die lente echter in de maanden mizan, aqrab en gaus, wat overeenstemt met de periode eind september tot eind december wanneer het ook in Afghanistan stevig winterd. Gevraagd naar de namen van de zomermaanden noemt verzoeker onder meer saur en jauza, wat overeenstemt met de lentemaanden april en mei. Verder is hij van mening dat de eerste maand van de Gregoriaanse kalender samenvalt met de eerste maand van de Afghaanse kalender (hamal), terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 1 hamal valt op 21 maart. Tot slot blijkt hij niet te weten wanneer men in Afghanistan Nieuwjaar viert (administratief dossier, stuk 4, p. 5-7). Verzoeker betwist deze vaststellingen niet doch tracht deze te vergoelijken, stellende dat het algemeen bekend is dat vele Afghanen hun geboortjaar niet kennen, het tevens algemeen bekend is dat vele Afghanen de Afghaanse kalender niet of niet dagelijks gebruiken en er ook meerdere kalenders bestaan. Mede gelet op verzoekers verklaring dat hij tot de 11^e graad school heeft gelopen, kan zijn verweer geenszins overtuigen en kan niet worden aangenomen dat hij niet de minste notie van de Afghaanse kalender zou hebben, en daarbij maanden noch seizoenen kent.

3.3.5. De twijfel omtrent verzoekers beweerde afkomst wordt verder gevoed door de vaststelling dat zijn kennis van de politieke situatie in zijn beweerde regio van herkomst quasi onbestaande is. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt: *“Zo kent u geen enkele van de nochtans zeer talrijke politieke partijen in Afghanistan (CGVS, p.10). U noemt enkel “Hezb”, wat zoveel betekent als “partij” (CGVS, p.10). Van Yunus Khalis, de vroegere leider van de in uw regio zeer bekende partij Hezb-i Islami (Khalis), zegt u dat het de eerste keer is dat u diens naam hoort (CGVS, p.10). Over Hekmatyar, de nochtans zeer bekende leider van de partij Hezb-i Islami, denkt u te weten dat hij een Talib is (CGVS, p.10). Over Sayyaf, een van de belangrijkste krijgsheren, weet u enkel dat hij “in Afghanistan woont” (CGVS, p.10). Mujadeddi, in 1992 eventjes president van Afghanistan, kent u ook niet (CGVS, p.10). Over Ahmad Shah Massoud zegt u ook niet veel te weten, behalve dan dat hij zijn provincie tegen de Russen en de Taliban heeft verdedigd (CGVS, p.10). Echter, deze man heeft zeer veel betekend voor Afghanistan, getuige de jaarlijkse herdenkingsdag ter ere van hem. Voorts stelt u dat u met*

belangstelling het vak geschiedenis volgde maar u weet niet wie de laatste koning van Afghanistan was (CGVS, p.6). Evenmin kan u zeggen wanneer de Russische bezetter Afghanistan verlaten heeft (CGVS, p.6). U stelt dat u toen nog niet geboren was (CGVS, p.6). Dergelijke onwetendheid over de geschiedenis van uw land en over figuren die de geschiedenis van Afghanistan hebben bepaald, is opmerkelijk, zeker gezien uw beweerde scholing in Afghanistan."

Verzoeker betwist ook deze vaststellingen niet doch wijst ter verschoning van zijn onwetendheid op zijn jonge leeftijd. Hij benadrukt dat hij geboren is in 1991 en dus inderdaad niet weet dat Mujadeddi 'eventjes' president geweest is in 1992, toen hijzelf slechts 1 jaar oud was. Verzoeker is van oordeel dat het totaal onredelijk is om van hem deze kennis te verwachten, in een land dat politiek enorm ingewikkeld is. Hij meent verder dat de manier waarop het "examen geschiedenis" wordt afgenomen door de dossierbehandelaar getuigt van weinig respect en enkel gericht is op een correct antwoord dat, wanneer men net dit vraagje niet kan beantwoorden, inhoudt dat men 'gebuisd' is en men niet recent uit Afghanistan komt.

Verzoekers bemerkingen vermogen niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn beweerde problemen verband houden met het feit dat zijn vader als hoofd van de inlichtingendienst door de Taliban gedwongen werd om voor hen te werken, hij ontvoerd werd toen hij dit weigerde en hijzelf hetzelfde lot vreest. Aangezien de door verzoeker aangehaalde problemen kaderen in het breder Afghaanse politieke landschap, kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij op een aantal vragen in dit verband zou kunnen antwoorden, temeer hij zelf verklaarde dat hij erg geïnteresseerd is in geschiedenis en dit ook zijn favoriete vak was op school (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Zo van verzoeker niet wordt verwacht dat hij een gedetailleerd beeld zou kunnen schetsen van de gehele Afghaanse geschiedenis, acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, onaanvaardbaar dat hij, gevraagd wanneer de Russen Afghanistan verlieten niet verder komt dan het vage antwoord dat hij toen nog niet geboren was, hij verder het antwoord schuldig dient te blijven op de vraag wie de laatste koning van Afghanistan was, hij nog nooit gehoord blijkt te hebben van Younus Khalis, de vroegere leider van de in zijn beweerde regio zeer bekende partij Hezb-i Islami, hij ontwijkend antwoordt wanneer hem namen van mudjaheddin groeperingen worden gevraagd en slechts stelt dat de helft van de bevolking voor de mudjaheddin is en zijn vader voor Najib was, hij geen enkele van de nochtans zeer talrijke politieke partijen in Afghanistan kan noemen en enkel "Hezb" aanhaalt, wat zoveel betekent als "partij", hij over Hekmatyar, de nochtans zeer bekende leider van de partij Hezb-i Islami denkt te weten dat hij bij de Taliban was, hij over Sayyaf, een van de belangrijkste krijgsheren, slechts kan verduidelijken *"Ik ken die naam. Ik weet niets over zijn job, hij was in Afghanistan"*, en hij ook over Ahmad Shah Massoud, een man die veel heeft betekend voor Afghanistan, getuige de jaarlijkse herdenkingsdag ter ere van hem, slechts weet dat hij van Panshir is en zijn provincie altijd heeft verdedigd tegen de Russen en de Taliban (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en p. 10). In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert wordt in de bestreden beslissing niet geconcludeerd dat hij niet recent uit Afghanistan komt omdat hij op één welbepaalde vraag niet kon antwoorden, doch doet het geheel aan onwetendheden over de politieke situatie in zijn beweerde regio en land van herkomst verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering afkomstig te zijn uit Lajigar, Nangarhar. Zo verzoeker nog aanvoert dat de dossierbehandelaar niet bekend is met de wijze waarop in Afghanistan het vak geschiedenis wordt gedoceerd en hij volledig uitgaat van zijn eigen westerse ervaring van geschiedenislessen, laat hij na in concreto te verduidelijken bij welke specifieke vragen de vraagstelling zou zijn beïnvloed door de "eigen Westerse ervaring" van de dossierbehandelaar. Evenmin toont hij aan op welke manier "de wijze waarop in Afghanistan geschiedenis wordt gedoceerd", wat door verzoeker overigens niet verder wordt toegelicht, vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

3.3.6. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn kennis omtrent de in zijn streek aanwezige etnieën totaal wordt genegeerd, waarschijnlijk omdat het hier correcte informatie betreft, en in de bestreden beslissing enkel rekening wordt gehouden met de voor hem negatieve antwoorden, hij melding heeft gemaakt van veiligheidsincidenten die in het district Khogyani zijn gebeurd, hij tevens Saranwal Saheb en Sayed Ghafar heeft genoemd, hij weet dat ze een nieuw districtshuis aan het bouwen waren in Hesarat, op dezelfde plaats als het vorige, hij de naam kent van de gouverneur Shirzai en hij namen noemt van commandanten uit Nangarhar en het dus duidelijk is dat hij wel degelijk recent uit Hesarak afkomstig is, anders zou hij zulke informatie niet hebben kunnen geven, benadrukt de Raad dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de bestreden beslissing moeten worden opgenomen. Het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing zijn afdoende en draagkrachtig omdat ze genoegzaam aantonen dat verzoekers kennis over zijn beweerde streek van

herkomst dermate ontoereikend is dat geen verder geloof kan worden gehecht aan zijn bewering geboren en getogen te zijn in Hesarak, Nangarhar. Dat verzoeker bepaalde informatie wél weet te verstrekken wijst er naar het oordeel van de Raad slechts op dat hij hetzij tot op zekere leeftijd in deze regio heeft doorgebracht, hetzij dat hij deze informatie via overlevering van derden heeft verkregen, hetzij dat het ingestudeerde kennis betreft. Waar verzoeker erop wijst dat hij een aantal incidenten in Khogyani heeft aangehaald, dient de Raad overigens vast te stellen dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker werd gevraagd naar incidenten in Hesarak en verzoeker hierop het antwoord schuldig bleef, hetgeen opnieuw wijst op het ingestudeerde karakter van sommige aspecten van verzoekers kennis omtrent zijn beweerde streek van herkomst.

De Raad wijst er verder op dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen vervat in het administratief dossier door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing moeten worden opgenomen. De motiveringsplicht vereist enkel dat de beslissing, in casu de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus, afdoende met motieven worden omkleed. Het volstaat hierbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle objectieve gegevens nagaat die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. In casu stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. In de mate verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verwijt dat hij nooit werd geconfronteerd met het feit dat er enige twijfel bestond over zijn 'recent verblijf' en hij zich dus nooit heeft kunnen verdedigen tegen dergelijk vermoeden, wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat.

Waar verzoeker nog aanvoert dat blijkens de EU-richtlijn 2004/83 ook de verwerende partij een deel van de bewijslast draagt en laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen had kunnen verifiëren maar dit volledig heeft nagelaten, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Overigens gaat verzoeker er aan voorbij dat zijn verklaringen wel degelijk geverifieerd werden vermits de commissaris-generaal tot de conclusie komt, gelet op verzoekers beperkte kennis over Afghanistan en zijn regio en zijn gebrek aan kennis over de Afghaanse kalender waarbij vastgesteld diende te worden dat hij seizoenen noch maanden correct kan weergeven niettegenstaande hij tot de elfde graad naar school is gegaan, dat verzoeker zijn afkomst uit Nangarhar en Afghanistan niet aannemelijk weet te maken. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast berust in de eerste plaats bij de asielzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zouden zijn. Het is verzoeker die door een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. Het is vervolgens aan de commissaris-generaal om de relevante elementen van het asielrelaas in te schatten en te beoordelen. Hij dient te oordelen of de door de asielzoeker tentoongespreide kennis voldoende is om hem al dan niet het voordeel van de twijfel toe te kennen. De commissaris-generaal houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en hij houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de stelling als zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig tewerk zou zijn gegaan niet worden bijgetreden.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij tijdens het gehoor op 18 juni 2010 voor het eerst verklaarde dat hij in Hesarak zou zijn geboren terwijl hij voorheen altijd heeft beweerd dat hij in Jalalabad ter wereld kwam, ook maar enigszins te verklaren. Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor stelde verzoeker: *"Ik dacht dat het hetzelfde was. Het is in dezelfde provincie. Ik was er jong en onwetend toen ik dat zei. Ik dacht niet dat ik hier zou komen en op vragen zou moeten antwoorden."* Dergelijke uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen, temeer daar verzoeker tevens verklaarde dat hij soms zijn tante ging bezoeken in Jalalabad en hij voor de rest in Hesarak was (administratief dossier, stuk 4, p. 4) zodat hij

deze twee verschillende districten wel degelijk van elkaar kan onderscheiden. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissing blijft staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5. Zo verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen nog aanvoert dat de vaststelling van bepaalde bedrieglijkheden of omissies er niet toe mag leiden dat de kernvraag niet meer gesteld wordt, met name die van de gegronde vrees, benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Ook de verwijzing naar het UNHCR-rapport van juli 2009, waaruit blijkt dat de door hem geschetste problematiek wel degelijk realiteit is in Afghanistan, toont niet aan dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers, aangezien in acht genomen wat voorafgaat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker voorgehouden afkomst uit Hesarak, Nangarhar, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

3.6. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij zijn taskara en andere documenten heeft getoond en hij dus minstens een begin van bewijs van zijn relaas voorlegt, wijst de Raad erop dat betreffende deze documenten in de bestreden beslissing het volgende werd opgemerkt:

“Een week na het gehoor voor het Commissariaat-generaal faxte u enkele documenten. Het is opmerkelijk dat u, die al in maart 2008 asiel vroeg in België, er pas na meer dan twee jaar in slaagt enkele identiteitsstukken over te maken. U zegt hierover dat men u nooit enig bewijs voor uw identiteit heeft gevraagd en dat u niet wist dat documenten van belang zijn in een asielprocedure (CGVS, p.4). Uw argumentatie kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd.

De taskara's van uw vader en uzelf herstellen uw geloofwaardigheid niet. Deze documenten kunnen uw relaas en identiteit slechts staven bij overtuigende verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Tijdens het gehoor gaf u overigens nog aan dat de taskara van uw vader een oud exemplaar (een boekje) betreft (CGVS, p.4), wat nu eigenaardig genoeg niet zo blijkt te zijn. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afgaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier). Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Nangarhar heeft ook de kopie van de badge, die moet aantonen dat de houder ervan voor de veiligheidsdiensten werkte, geen waarde. Ook de foto's vormen geen enkel bewijs voor de hoedanigheid of identiteit van de man die erop te zien is.”

De Raad stelt vast dat deze motivering in het verzoekschrift op generlei wijze wordt ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bijgebrachte documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.8. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt.

In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

3.9. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en hij dus geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, wordt het verzoek om subsidiaire bescherming dus niet afgewezen omdat Iran, Pakistan, Rusland, Tadjikistan, Dubai of India als veilig derde land zouden worden beschouwd of omdat hij over een intern vluchtalternatief zou beschikken. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift is dan ook niet dienend. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog op dat, waar verzoeker opwerpt dat er in zijn hoofde geen onderzoek is gebeurd omtrent het feit of hij al dan niet deel zou uitmaken van de Afghaanse diaspora, dit specifieke deel van de motivering van de bestreden beslissing een algemene vaststelling betreft die verband houdt met het feit dat verzoeker zijn recente afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, waardoor er aanwijzingen zijn dat verzoeker uit een derde land afkomstig kan zijn. Door te verwijzen naar deze informatie die van algemene bekendheid is, geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel aan dat grote groepen Afghanen buiten hun geboorteland leven en spreekt hij zich in geen geval uit over een verblijf van verzoeker in en/of een mogelijke terugkeer voor verzoeker naar een derde land. De Raad wijst er tot slot op dat bij een jarenlang verblijf in het buitenland niet valt uit te sluiten dat verzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen.

3.10. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel

concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.11. De voorgelegde kleurenfotokopie van een taskara en twee medische attesten wijzigen niets aan het voorgaande. Aan fotokopieën kan immers geen objectieve bewijswaarde worden toegekend vermits deze geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS